

Preus de subscripció

En Barcelona. . . 1'00 ptas. trimestre
 Resto Catalunya. 1'50 » »
 Resto d'Espanya 2'00 » »
 Estranger. . . 15'00 » l' any.

DIRECCIÓ

Viladomat, 164, 4.^{rt}, 1.ra

ADMINISTRACIÓ

Tallers, núm. 45, 1.er

Preus de cada número

Número corrent. 10 centims
 Id. atressat. 15 id.
 Sucursal pèra cartas y avisos:
 en l' Arxiu l'irich-dramàtic de don
 J. Gelabert, Unió, 5, 3.er, 2.na.

UNA ESTATUA QUEDÓNA MÓLT QUE DIR

II Y ÚLTIM.

Expressament hem deixat passar algún temps desde la publicació de l' primer article dedicat á parlar de la colocació de la estatua de l' Excm. Sr. don Manel Alonso Martínez en nostre Palau de Justicia, perque á l' tractar de nou aquest assumptó volem, no tant deixar véurer l' apassionament exajerat de certs elements, com fer referencia á un treball de nostre apreciable company *Lo Geronés*, qual treball no ha estat fins avuy publicat de l' tot en sas columnas.

Y encara que á primera vista puga semblar, a'ls que la tenen curta, que no hi ha congruencia entre una cosa y altra, nosaltres sostenim que sí, y penssem que no 'ns será difícil demostrar que tant á'ls que s' han indignat per lò de la estatua com á l' autor de 'ls articles *Regionalisme y Separatisme* (de *Lo Geronés*), los gufa una ofuscació ó ceguera patriòtica, per no véure'hi mala voluntat, que perjudica la causa regional que defensar pretenen.

Los fets vénen en favor nostre.

Tothom pòt saber que l' Centre Escolar Catalana va publicar una fulla estampant en ella 'ls noms de 'ls senyors de la Academia de Jurisprudencia y Llegislació, que van votar, **NO EN FAVOR** de que 's posi la estatua, sino en sentit de que no 's presentès la instancia á l' President de la Junta de Obras de l' Palau que s' edifica, per' demanarli la eliminació de la mateixa: noti's be la gran diferencia entre aquets dos punts.

¿Qué 's va proposar lo Centre Escolar ab semblant publicació? Posar á la vergonya pública á personas tan respectables per lò menos com las que van aprobar que s' elevés aquella instancia.

D' altra manera no s' hauria prés la molestia de penetrar en lo sagrat de las intencions d' aquells senyors, com s' hi penetra—usant un procedir poch delicat— á l' fer notar que l' ún és castellá, l' altre empleat, aquell assessor de l' Municipi, aquet parent de l' anterior, ó si en Pere es regidor, si en Pau es diputat; etc.

Aixó és un recurs que dia poquíssim en pró de la elevació de miras de 'ls que l' han usat. En la sessió no hi hagué mes que individus de la Academia; de igual dret van usar los que aprobaren com los que desaprobaren, y si á aquets se 'ls pòt voler conceptuar per son modo de procedir, també pòt tildarse si 's vól, lo comportament de 'ls contraris, que podían votar sí, ja per donarse llustre, ja per ferse popularitat, per compromisos personals, per procurarse un escambell que 'ls fassi semblar mes alts de lò que són, ó per altrás rahons ó intencions mes ó menos fundadas ó tant sense fonament com hi ha dret á pensar que són las primeras.

Segurs estem que si 's hagués votat si s' aprobaba la colocació de la estatua projectada, la majoria de la Academia de Jurisprudencia y Llegislació hauria votat no; mes aixó no es lo que 's va discutir.

No sabem, donchs, ni ho saben los que no reflexionan van assegurarho, que 'ls partidaris de no presentar la sollicitut sian catalans que **PROJECTAN HONRAR LA MEMORIA DE L' AUTOR DE 'L CÓDICH CIVIL D. MANEL ALONSO MARTÍNEZ, COLOCANT LA SEVA ESTATUA EN LO PALAU DE JUSTICIA EN BARCELONA.**

No vól dir aixó, per consegüent, que 'ls no partidaris de enviar lo document, no sian juriconsults **TAN AMANTS DE NOSTRA TERRA** com los que volían remètrer la proposició.

Aquí (y perdoni l' lector la cita, que la fem perque hi ve molt be) poden recordarse 'ls següents versos d' una producció de l' popular poeta D. Serafi Pitarra:

Si tu 'm dius que l' món s' ensorra,

jo hi correré assedegat;
mes si 'm dius que s'ha ensorrat,
ja m'hi ajech y ho deixo corre'.

Lo món ja està ensorrat; es dir, la decisió de posar la estatua es resolució ferma.

Ara, si la Academia de Jurisprudencia y Llegislació hagués tingut de resoldre sobre la conveniència ó la inconveniència de colocar le estatua, 'ls que haurían dit sí haurían volgut HONRAR LA MEMORIA, etc. Però ¿ja saben los de'l Centre Escolar Catalanista si la votació hauría estat alashoras favorable? ¿no podfa ser contraria? Motius hi ha per' creure'ho.

Consti, donchs, que va una gran diferencia entre acordar que 's colouèss la estatua y acordar que qui aixó havfa ja resolt revoquès lo mentat acort, y consti també que segurament van mirar mes pe 'i bon nom de la Academia aquells que van oposarse á la proposició, que 'ls que ab lleujeresa gran la varen aprobar y que, d' haver guanyat, haurían fet fer á tots una planxa de primera.

Resumint: ¿volem la estatua de Alonso Martinez en lo nou Palau? No; pero com ab aquell document no s' havfa de lograr que no s' hi posès, no som partidaris de rèbrer un desayre que podem estalviarnos.

¿Quin medi hi ha per' aunar aquets dos estremes? Una formal protesta. Aixó sí que podfa, y millor dir-em, debfa ferho la Academia de Jurisprudencia y Llegislació.

Anem ja á *Lo Geronés*.

Déyam nosaltres en 23 de Febrer:

«Es *Lo Geronés* que, olvidant la historia general de Espanya, vol sostenir en son darrer número que Catalunya regionalista TINDRÍA DRET á ser separatista».

Diguè *Lo Geronés* lo día 2 de 'l corrent;

«Lo TEATRO CATALA, en son darrer nombre, s' ocupa del article que dies passats publicá LO GERONÉS ab lo títol de *Regionalisme y Separatisme*, y dedica á contradir, segons diu, les ideyes vertides en ell, alguns párrafos que s' haguera pogut estalviar, si hagués llegit ab més detenció 'l nostre article».

Perqué una cosa és fer constar lo dret que té Catalunya de separarse d' Espanya—que fou lo que nosaltres diguérem—y altre cosa es afirmar que HO VOL Ó S'HA VOLGUT separar—qu' es lo que 'ns suposa haver dit.

Y com que les consideracions que fa 'l apreciable colega barceloní, partexen d' aquesta última afirmació que 'ns atribueix, no considerém convenient ocuparnos d' ella, per més que molt hi podríam dir y de bona gana les posariem en solfa».

¿Vol 'l autor de las ratllas copiadas, que le enseneyem de llegir? ¿D' ahont ha tret que nosaltres havíam suposat qu' ell afirmaba que Catalunya vol ó HA VOLGUT SER separatista? Nosaltres vam dir—y ho repetim copiant lo mateix párraf de 'l 23 de Febrer—que *Lo Geronés* sostenia que Catalunya TINDRÍA DRET, no qu' ho volgués ni que hagués volgut may serho. Precisament per aixó afejjam que ell s' havia olvidat de la historia d' Espanya.

Ara l' haurá repassat, perque en lo segon article *Regionalisme y Separatisme*, ja menciona molts fets demostrant que Catalunya ha volgut la unitat nacional, y en lo tercer y últim de 'ls seus articles citats, acaba dient que la separació si acás la causarian altras regions de 'l Centre y de 'l Mitjdia y que 'l *únich remey contra 'l Separatisme es lo Regionalisme*.

Veji, per lo tant, si Catalunya regionalista; aixó es, partidaria de 'l *únich remey contra 'l Separatisme*, TÈ DRET á separarse d' Espanya.

Veji, si ho vol, en solfa aixó nostre company; y aixís no haurá de fujir d' estudi, com vulgarment se

diu y podrá lograr que la solfa sia cantada per qui entengui be de catalanisme.

Perqu' 'l catalanisme no ha de menester per' sa defensa adalids com los de *Lo Geronés* ni com la minoría de la Academia de Jurisprudencia y Llegislació, ja que aquets y aquells, y altres exagerats com ells, no farán gayres avensos en lo camí de 'l regionalisme.

Aquet necessita personas que pensin ab gravetat, ab madurés las ideas que sustentan en favor de la autonomia regional; puig es segur que així ab menos bombo 's fará mes feyna en pró de la causa catalana, logrant en son día que Catalunya no siga explotada per eixa passa d' aventurers que, procedents de TOTS LOS PUNTS d' Espanya acudan á Madrid per' viurer á costa de 'l treball, de las privacions, de la sang, de la vida, de la honra de 'ls pobles que componen la nació espanyola, de la qual cab esperar per nostra regió lò que á aquesta li convè, lo que ja ha tingut, lò que de dret li pertoca. Y aixó s' alcanará en meaos temps, quant tots los catalanistas se mostrin á ia altura d' aquells antichs patricis que realisaren fets memorables, en res semblants á certas alharacas de alguns regionalistas de nostres días.

Y com de tals alharacas sembla que pateixen per una part lo Centre Escolar catalanista y per altra, segons demostrat queda, nostre estimat company en la premsa *Lo Geronés*, vè á tom a'l criticar la conducta de aquell per lò que á la estatua tòca, rebátrer també las opinions de 'l setmanari que 's nomena portaveu de una de las importants entitats regionalistas de 'l Principat.

P. DE R.

REVISTA DE ESPECTACLES

Principal.—*Plenilunio*, juguèt cómic que va alcançar un regular éxit, es la única novedat de la setmana.

Dintre pochos días se despedirá de nostre públich la companyia Tubau-Palencia.

Novedats.—La reproducció de *Jesús de Nazareth* ha portat molta concurrencia, havent sigut molt celebradas las magníficas decoracions y la suntuositat ab que 's representa, com aixís mateix las inspiradas melopeas de 'l mestre D. Enrich Morera y 'l despenyo.

Eldorado.—Ab deliberada intenció deixárem la passada setmana d'emitir nostre parer respecte á 'l mérit de 'l obra de 'l Sr. Sánchez Pastor y de 'l mestre Chapí, *Eltambor de granaderos*. Com se tractaba de una obra de 'l mes popular y aplaudit de nostres compositors, y com aquèsta, per la primera audició, no fou molt favorable á 'l autor de la bellíssima *Czarina*, volguèrem esperar per' véurer si en las successivas rectificábam la mala impresió.

No ha sigut aixís. Quantas mes vegadas hem recullit en la imaginació 'l obra de 'l mestre Chapí, mes s' ha arrelat, mes fondo ha penetrat lo convenciment de la impresió primera.

Lo llibre está escrit ab gracia, desenvoltura y ab cert ayre patriótic. A'l mateix temps que fa apuntar la rialla de la malicia lo *llech Roch*, encèn de coratje 'l esprit de 'l amor á la patria.

Pero ab tot y aixó, no deixan de véure'shi tipos falsos, com són lo de 'l mateix protagonista, 'l de 'l conseller y 'l de 'l llech.

Lo primer no té cap condició de las que integran

la vida real. Sa nota dominant és la volubilitat, la lleugeresa y la... sans facon.

Vè'l conseller que és curt de vista, cego quasi; de tal manera, que molt sovint confon no sols las personas sino 'ls sexos, y quant menos ún s'ho pensa, 's posa á llegir la *Gaceta* sens equivocar-se: també en l'últim quadro entra á l'escena venint de cassar per dius. ¿Es possible?

Los frares llechs eran (nos ho pensem) l'espuma de 'ls vividors; d'aquells que tenian per divisa «ompla'm la panxa y diga'm moro»; pero no descarats y libértins, cómplices o coautors de certs actes que reprobaban la conciencia com també la dignitat de l'hàbit.

Aquets són los principals personatjes de l'obra.

Ara diguem quatre paraulas de la música.

Lo músich s'ha trobat ab un llibre de poquíssimas condicions líricas. Per' colocalhi l'indispensable dúo s'ha tingut d'amparar ab la semi-cegnera de l'cancel·ler que no sent cantar; pero sí sent l'esqueix d'un petó que 's fan los enamorats.

L'obra presenta una circumstancia que per sa qualitat permet que 'l músich escribís la millor plana de son treball. Nos referim á la jura de la bandera.

Permetia aquella situació culminant fer un concertant en lo qual, agermanadas las idees de *Gaspar*, fés sentir la mes enérgica protesta per l'acte de ferli jurar fidelitat á un rey que per ell no ho era, ab las de 'l poble clamant venjansa á l'opressor, y aixecant, ensemps, lo sacrossant himne de 'l amor á la patria may tan volguda com llavors tan trepitjada, mentres l'element militar, intrús en aquesta terra noble é hidalga, exigeix ab tò absolut lo rigorós compliment de l'ordenansa; y a'l mitj d'aquet devassall de desitjos y aspiracions lleítimas, justs, santas, nascudas d'un deber ineludible, la veu de la dama que, emocionada y de tristor plena, plora l'ausencia de son aymant.—A. DE LA FLORIDA.

L'ART DE LAS CAVILACIONS

Lema: ¡GLORIA!

(Premi en lo Certamen literari-cavilacionistich.)

Son més los ratos dolents
que no pas los bons que 's passan,
que per algo á n'aquest món
romenam vall de llágrimas,
venim inundacions,
de vocament de montanyas,
y c'era morbo y fam,
y pòichs... y altras plagas
que la felicitat
de la n'ra mare Patria.

Per' que ns siga procurant
l'existencia menys amarga,
l'home 'l recursos que sap,
los medis que se li alcansan,
de buscar obligació,
y obligació 'l sagrada.

Hi ha qui en cafés,
en saraus y rets magnas,
en excursions y ns techs
busca la pau desitjada,
la delicia y 'l bon por,
que tan poch ara se gasta,
y fins, si no en tot, part
ho consegueix de vegades.

Pero no hi ha res més,

per' gosar ditxa colmada,
com de las cavilacions
serne tot un entusiasta.
¡Oh, quin viurer mes distret!
¡Quina gangal! ¡quina gangal!
lo sant dia enter passar
bo y endevinant xaradas,
conversas, salts de caball,
geroglífichs y altres passa-
temps, trenca-closcas ó caps.
¡Oh, quinas horas mes rápidas!
Ni s'apercebeix ún com
de 'l moro Brisha en las galdas
un patriota general
los cinch dits de la má estampa.

Potser dirá algú que són
cosas eixas que encaparran;
pro á 'l tal li contestarem
que no sap pas lò que 's parla;
puig que, á 'l contrari, á 'l revés,
molt diverteixen y agradan,
y encara com mes se 'n sap
mes engrescan y entusiasman.
Y, sobretot, la vritat,
lo magí ilustren y aclaran,
obran las potencias molt,
treuben de 'l clatell la llana,
y fan home de talent,
y donan llustre, honra y fama.

Si és solter y está malalt
d'amor per sa enamorada,
tròba á lo seu mal remey
dedicantse á *endevinallas*.
Si casat y ab sogra viu
y un infern és sa morada,
li sembla que viu á 'l cel
endevinantne *xaradas*.
Si es viudo, de sa muller
ni menos nóta la falta,
tot ocupat descifrant
conversas enrebassadas.
Si pobre, ab *salts de caball*
fá fugir d'aprop la gana,
y ab *geroglífichs*, si és rich
las horas felissas mata.
Si és tonto, 's torna un sabiás
ab los *quadrats de paraulas*,
ab *rombos* y *acentigráfs*.
y ab *sinonimias* estranyas;
si sabi, se 'n torna més
y arriba á serne.... fins massal

Per tot lò qual, confessar
debem ab llealtat franca,
com á dignes fills que som
de la terra catalana
en que 's diu pá á 'l pá y 'l ví
's beu á galet y ab tassa,
que inmensas utilitats,
que mereixen ser lloadas
per una lira d'un Dant,
d'un Milton ó d'un Petrarca,
reportan los passatemps
dits geroglífichs, xaradas,
conversas, salts de caball,
intrínquils, endevinallas,
sinonimias y quadrats,
rombos y altras classes variadas.

Per que á las *cavilacions*
se decanti la balansa
y 's desperti activitat
sens límit, desmesurada,
és un acte altament bó,
és una acció humanitaria,
que de veras fá exclamar,
ab veu ben sonora y clara:
—¡Gloria á 'l *cavilacionistich*
certamen, que una vegada
mes demostrant afició
per las lluytas literarias,
Lo TEATRO CATALA
de efectuar té la humorada.

JOSEPH MARTRUS.

SECCIÓ DE MONTEPIÓS

Ha celebrat novament sessió la Comissió de Directors de Montepíos, nombrada per estudiar los anteproyectos conduents á la redacció de uns Estatuts per constituir en nostra capital una Unió de Montepíos que siga garantida ferma pe'l bon pervindre de las associacions catalanas de socorro mutuo.

Eu dita reunió van ser llegits los set anteproyectos que havia rebut lo Sr. President, y la opinió dominant fou que en ells hi ha ideas que, portadas á la práctica, poden redundar en be general de aqueixa noble institució.

Es de créuer que la ponencia s'imposará be de las bases en que s'apoyan los treballs enviats y que, disposada ella y tota la Comissió de Directors á que la unió no s'eduheixi á la creació d'un montepío mes y prou, sino que s'inspiri en lo criteri de que, respectant la llibertat de ls montes adherits, aquets en general y totas las personas que'n formin part, reportin verdaderas ventatjas, formulará unas bases ó estatuts en consonancia ab lo que puga contribuir á adelantar un gran pas en la camí de'l millorament y l' desarrollo de una idea fins avuy rutinaria en nostra patria y que mereix tinga la importancia ja adquirida en las nacions mes adelantadas.

Hora es ja de fer alguna cosa de profit.

Sr. Director de 'l periódich Lo TEATRO CATALÀ

Molt Sr. meu: A l'haver vist en lo periódich de sa direcció lo meu nom imprés en un remittit firmat per D. Joan Roca, m'crech ab lo dret de intervenir en la polémica que aquet sosté ab lo Sr. Gual, Director de'l Montepío de S. March.

Per lo demostrat fins ara, no sembla sino que en dita polémica 'l Sr. Roca ha perdut, com se sol dir, la carta de navegar. Primer vá ser contradit en algunas afirmacions per son amich lo Sr. Valls y ara tinch de contradir-lo jo.

Diu lo Sr. Roca, que vaig anar á sa casa enviat pe'l Sr. Gual, en súplica de que suscribis un document que patentís la honra de aquet senyor. Aixó no és veritat. Vaig anar á casa 'l Sr. Roca per iniciativa propia y sens que ningú á aixó m'incités; mogut sols per un acte de companyerisme envers ell, ja que estava amenaçat de procediments desagradables per conseqüencia de haver proferit devant de testimonis paraulas que feyan poch favor á'l Sr. Gual.

En la nostra entrevista li vaig proposar, no un certificat com diu, sino una justa retractació en desagravi de aquell á qui havia ofés.

No accedí á aixó en aquell acte; pero alguns dias després en casa l'advocat Sr. Morros y devant de cinch ó sis testimonis, va fer lo que'n diu ell de *arcalde de barri*, donant a'l Sr. Gual *lo certificat de bona conducta*, ó lo que és mes, lo mes cumplert desagravi que aquet podia esperar: y veliaquí, Sr. Director, perquè's varen dar per acabats los treballs que s'havían comensat per expulsar á'l Sr. Roca de'l Monte.

Es de sentir que 'l Sr. Roca en los seus escrits dissimuli tan poch l'odi particular que té contra'l Sr. Gual, fentlo víctima de culpas que no existeixen y si existíssem tampoch foren sevas y sí de'l que suscriu aquest escrit, de Francisco Prunell, habitant á'l carrer de Salvá, número 82. Ara ja ho sap per tot lo que li convingui, senyor Roca.

Es precis venir de l'hort per conéixer tan poch las prácticas administrativas de ls Montes; per dir lo que afirma 'l Sr. Roca. Perqué qui no sap, perteneixent á ells, que no's pòt extréuer un centim de la Caixa sens l'ordre que per escrit dona lo Director á'l Tesorer? Aixó ho desconeix únicament aquell que vol fer cárrechs sens tot ni só, com va fent lo Sr. Roca.

Aquet pòt saber que en la época que 'l Sr. Gual va ser elegit pe'l Sindicat de'l gremi per anar á Madrid, era Director de'l Montepío de S. March lo firmant de aquest escrit, y com á tal vá ordenar á'l Tesorer de'l mateix la entrega de la cantitat que's va créuer necessaria per sufragar los gastos.

Si jo vaig exténdrer aquesta libransa, va ser perque per un acord de la Junta general de l'any 1888, se consignava un 6 per 100 cada any de'l capital existent en Caixa, qual cantitat forma un fondo apart de'l general per aténdrer á ls gastos gremials é imprevistos; pero com de aquet fondo se'n havían extret cantitats, fins

per donar funcions teatrals y balls ab beneplácit de tots los socios, inclós lo Sr. Roca, no vaig duptar en emplearne alguna per la defensa de la classe ó gremi, amenantada de grans trestorns.

Fou tan gran la confiança que tenia de que seria aprovat per la junta l'acte que realisaba, que vaig exposarme á la eventualitat de que en cas de reprobació per aquella, pagar dela mèva butxaca lo que s'hagués gastat en benefici de tots, reintegrant de aqueix modo 'ls fondos extrets de la Caixa.

Tot lo exposat, á més de que en lo Reglament no hi ha cap disposició qu'm ho privés, me va induhir á consumir l'acte que queda expressat, sens consultarho ab la Junta Directiva; si be és veritat que la urgencia de la marxa's vá imposar y no vaig tenir temps hábil per fer lo que en aquet cas debía. Aixís és que vaig ferme solidari de las conseqüencias que podían sobrevenirme, que afortunadament no vingueren, perque la Junta general aprobá per inmensa majoria de vots l'anual estat de comptes, en lo qual s'hi contenia lo que tan mal efecte ha fet á'l Sr. Roca.

Després de tot aixó, que pòt molt be saber aquet senyor á què vé denigrar á'l Sr. Gual de un modo tan inconsiderat? Per què posar de relleu uns fets que ja són enrahonats, sancionats y aprovats anys ha per las competents juntas?

En tot aixó's hi pòt véuer res mes que un odi poch dissimulat contra una persona apreciada per tots, ó poch menos, de ls sabaters de Barcelona?

Y després de tot: la defensa que vosté, Sr. Roca, pretén fer de ls interessos de'l Monte no va véuer lo que era estimada per la Junta general últimament celebrada? Aquesta va rébrer las sevas acusacions ab un crit general de indignació contra vosté, protestant de sas paraulas, excluhintlo de'l Monte després de haverlo obligat á retirar-se de'l local. Y aixó no li diu res á'l Sr. Roca? No li diu res tampoch lo véuer que aquella junta va donar un vot de confiança á'l Sr. Gual, reelegint á tota la Directiva? No ha pensat que quant tothom está contra d'ell és per què no té rahó?

Ah, Sr. Roca, Sr. Roca! á vosté se li pòt aplicar alló de «qui no té maldecaps se'ls busca». Déu fassi que no s'enfebrí, que podria molt ben ser, y á las horas....

Donantli, Sr. Director, las gracias anticipadas per la inserció de'l present escrit, s'ofereix S. S. S.

FRANCISCO PRUNELL.

20 Mars de 1895.

Sr. Director de'l periódich Lo TEATRO CATALÀ
Barcelona 21 de Mars de 1895

Molt Sr. meu: havent tingut ocasió de llegir en lo número 218 de'l seu estimat periódich un remittit de don Joan Roca en lo qual té alusió á D. Pere Gual en lo assumpt de ls obsequis que's donaren á'l malaguanyat arcalde D. Félix Maciá y Bonaplata, m'crech en lo deber, com á President que era de la Comissió nombrada per portar á efecte dits obsequis, donar á'l Sr. Roca, á'l públich en general, las següents explicacions pera satisfacció de tots.

Primera: Que D. Pere Gual fou nombrat dividuo de la Comissió en la reunió pública que's celebrà en lo saló de descans de'l teatro Romea, ahont per medi de ls periódichs de la localitat s'invitá a'l públich. Per lo tant, d'aixó's desprén clarament que no fou lo Sr. Gual qui doná la sorenata a'l Sr. Maciá y Bonaplata, sino 'l poble barceloní y en sa representació la Comissió de la que dit Sr. Gual formaba part. A Déu lo que és Déu y a'l Cesar lo qu'és de'l Cesar.

Segona: Que tota la documentació comprobants, talonaris de suscripció, etc., etc., referents á dit assumpt, obran en mon poder y tindré á grat satisfacció poderlos ensenyar a'l Sr. Roca y á totes qu'as personas vulguin honrar ab sa presencia, 'l meu desig, carrer de S. Pau n.º 92, taller de màquines. Tots podrán véuer una copia de l'estat de comptes qu'ont constan los ingressos y la forma en que se inistar, per evitar erróneas interpretacions, y aprofita aquesta ocasió, s'ofereix de vosté atent y S. S.

P. PLANAS MACAYA

MOVIMENT TEATRAL DE SANS

En lo teatre de *La Familiar Obrera* s'ha representat *La monja sangrienta*, obtenint aplausos la dama Sra. Pérez (Virginia), la Srta. Panadés, y 'ls Srs. Fages, Guardia, Morera y Rubio.—En la pessa *La sala de rébrer* van agradar la Srta. Galcerán, lo seyyor Molgosa y demès artistes.

Dilluns, ab gran aplauso, 's posá *La vida es sueño* y *Zaragüeta*.

En la societat *El Porvenir* representaren *Pau Claris* la Srta. Magrinyá y 'ls Srs. Serra, Baqué, Agut y Morut.

Lo fi de festa fou la pessa *Las tres alegrías*.

Dilluns feren ja *La Passió*.

Tambè hi ha hagut obra catalana en *Lo Niu guerrier*, ab lo drama *Un manresá de l'ang vuyt*.

En *La Floresta*, s'ha posat en escena *El Arcediano de S. Gil* y la pessa *Cura de moro*.

Finalment en lo centre *La Harmonia* tinguè lloch lo benefici de 'l galán D. Lleonart Arraut, que 's distingí en lo drama *Amor de madre* y en lo monòlech *Mestre Olaguer*.

¿QUÉ FARÍAS?

Pregunta a 'l company J. Asmarats

Contesta, Staramsa, tu qu'ets un poeta que per' fer xaradas se 't pót envejar, contesta'm en versos; pero en forma neta aquesta pregunta que un amich te fá.

Si acás una noya ben feta y hermosa qu'estès carregada... (vull dir de dinès) diguès que t'estima per' serne ta esposa y per tú á cabassos tot lo greix fonguès;

que 't toquès la barba y 'ls pels de 'l bigoti que 't fès pessigollas a'l nás y altrás parts y 't paguès en plata cafès sens' que 's noti que tu simbolisas a'ls poetes farts...

digas ¿què farías? Respón desseguida porque sè una noya de tals condicions que de ser soltera ja está consumida y ab mí diu voldría tenir relacions.

SALVADOR BONAVIA.

REPERTORI DE FORA

Vilanova y Geltrú 23 de Mars.

En lo Tivoli s'ha estrenat lo poema dramátich catalá, *Judas*, 'sent una de las obras que van agradar de debó á 'l públich.

Lo desemenyo fou molt acertat: tots teníen ben estudiats sos respectius papers.

En totas las representacions fou aplaudit lo Sr. Pareira en lo paper de *Judas*, vejentse obligat á presentarse en escena, com també 'l Sr. Perelló, qu' es considerat pe'l públich com un de'ls artistes millors de la companyia.

Molt se distingí la Sra. Mallí en lo paper de *Magda-*

lena: en certas ocasions impresioná á 'l públich de debó y no va ser tan aplaudida com mereixia.

Desempenyaren be sos papers las Sras. Cervera, Jenner y Busutil, aixís com també agradá molt lo Sr. Romeu en la part de *Pons Pilat*. Lo Sr. Oliver, en lo paper de *Jonatás* y 'ls Srs. Busquets, Biscamps, Giménez, Moré y Sadurní, bastant acertats.—Lo CORRESPONSAL.

Lleyda, 23 de Mars.

En lo teatre Romea va tindre lloch l'estreno de *Mancha que limpia*, última producció de D. Joséph Echegaray y de la que tants elojis ha fet la premsa.

La execució va anar bastant be, distingintse las senyoretas Castillo y 'l Sr. Torres (Joan) que vá fer un *Hernando* molt ben fet. Va tenir moments felissos en que arrebatá á 'l numerós públich qu' hi assistí y que l'interrompia ab estrepitosos aplausos sense deixarli acabar de dir la major part de 'ls parlaments.

També varen estar be 'ls Srs. Bassó y Torres (Eduardo), en sos respectius papers de *Justo* y *Julio*.

Per' tots los que hi ureballaban va haverhi aplausos, vejentse obligats á presentarse á 'l palco escénich moltas vegadas y particularment a'l final de 'l drama. Allo era un entusiasme general, aplaudint y cridant á actors y á l'autor; tant, que 's vá véurer obligat á surtir en lloch de l'autor lo Sr. Giménez, representant de la Galería y de la empresa, dient que li telegrafiaria á Madrid l'èxit que havia obtingut en aquesta població *Mancha que limpia*.

En fi, vá ser un triunfo complert y profitós per' la companyia y per' la empresa, que han trobat un filón ab la tal obra.—J. B.

Mataró 26 de Mars.

Las funcions teatrals molt bé (dich molt bé porque n'hi ha á la tarde, cosa á que ja no estabam acostumat)

Dissapte, en la societat «Nova Constancia», 's representá *La Tempestad* per las Srtas. Navarro y Valdés junt ab los Srs. Querol y Andreu, que tingueren grans aplausos. Diumenje á la tarde tornaren á repetir *El Rey que rabió* ab escassa concurrencia: á la nit 's doná funció en Euterpe.

Ahí á la tarde la Junta també va disposar funció y efectivament, varen representar *Las Campanas de Carrión* y *Chateau Margaux*. Los socios demostraren tenir simpatía per la companyia: hi haguè un relleño y molts quedaren sense cabre'hi.

Los artistas tingueren de repetir alguns números. Ahí en lo teatre Principal se suspenguè la funció. ¿Per qué?—E. R.

Manresa 25 de Mars.

De dos estrenos verificats ahir tinch de dar compte. Lo primer fou la sarsuela en un acte, original de D. Joan Serra y Barris, música de Carlos Barris, qual obra té per títol *Viuda y novia*.

Lo segon fou la comedia en un acte y en vers, original de D. Francisco Badia, *Un vestit fet á la moda*, la qual dedica son autor á D. Maurici Fius.

Las dos produccions, estrenadas respectivament a'l teatre de l'Ateneo Obrer y á 'l de La Prosperitat, foren molt ben rebudas de 'l públich, rendint un testimoni de apreci a'ls Srs. Serra y Badia.—V. A.

Vich 27 de Mars.

Diumenje y dilluns passats, en lo teatre Ausonense la companyia d'aficionats de 'l Cassino *La Unión Comercial*, va donar una escullida funció, posant en escena 'l drama de J. Piu y Soler, *La Sirena*.

En lo desemenyo s'hi distingiren lo Sr. Mercader en lo paper de *Grabat* y 'ls Srs. Anglada, Serra, Aguilar, Vila, Raurell, Bosch y alguns altres.

La primera actriu Sra. Mas desemenyá ab molt acert lo paper de *Pitera*, com també la Srta. Mercader, atesa la poca edad, lo paper de *Marieta*: la Sra. Forcadás, regularment.

Dech fer especial menció de 'l magnífich decorat, degut a'l pincell de á 'l acreditat pintor Sr. Matas.

S'está ensajant pera 'ls días 14 y 15 de 'l mes entrant,

las obras *La Torre de la fortuna*, de l' poeta vigatà don Joaquín Albatell y Vilas y *Batalla de reynas*, de Frederich Soler.—A. A.

Torredembarra 26 Mars.

En lo teatro de 'l cassino de «La Nova Unió» van venir diumenge á donarhi funció 'ls aficionats de la vehina vila del Vendrell que torman part de la societat coral *La Lira Vendrellense*, junt ab lo coro de la mateixa, que vá cantar algunas escultidas composicions ab molta afinació, gracias á la bona direcció de D. Manel Nin.

Las obras que 's representaren varen ser *La maloasia de Sitjes*, *La Samatruquis*, de D. Joseph Asmarats, y *La sala de rébrer*, havent agradat molt á la concurrència y portantse molt bé en lo desempenyo respectiu las Sras. Casassas y Garriga y 'ls joves Srs. Figuerola, Camps y Ramon (F. y R.)

Donats los bons resultats d' aquesta funció los *torredembarrins* veurien ab gust la repetició d' espectacles de aquesta classe.—A.

Ripoll 24 de Mars.

Lo día 19, festivitat de S. Joseph, se celebrá en lo local de la Academia Católica lo certamen literari fá tres mesos anunciat.

A las vuyt en punt lo Rvnt. D. Eudalt Ferret president de 'l Jurat, declaró comensada la festa y 'l Sr. D. Antón Busquets, president de la junta organizadora, 'ns endregá quatre mots de catalanisme, declarant que, á pesar de haver trobat tants impediments per la major part de 'ls ripollesos, surtí ab victoria. Acte seguit lo mencionat mossen Ferret llegí son discurs en lo que vejérem que en son cor hi viu la patria. Fou molt aplaudit, com també D. Ramon Bonet, secretari de dit Jurat ab sa memoria y 'l fallo, pasant á obrir los plechs de 'ls escriptors premiats, resultant guanyador de la *flor natural* lo llorejat poeta D. Bernat Fargas y Adam, que nombrá Reyna de la festa á Santa Maria de Ripoll. Acte seguit tres membres de la Comissió organizadora acompanyaren entre 'ls acords de fa *marxa real* y 'ls aplaudiments de la concurrència, á la Sra. Carme Martí a son trono, que fou nombrada dama d' honor de tan excelsa Reyna, y entregá 'ls restants premis á 'ls demes poetas premiats. Tots los treballs que 's llegiren foren aplaudits. Doná fi á la festa D. Joaquim Puig y Pujol, ab un magnífich discurs de gracias que fou també estrepitosament aplaudit.

La sala estaba ricament engarlandada, gracias a'l treball de D. General Ginestá.

¡Dèu vulga que per molts anys poguem veurer semblants festasl.—F.

SONET

Lema, A un amic

Sostens qu' es impossible 'l rich aroma
flayrar—desda ta casa—de flors bellas
que 's crien en los trópichs; las maravellas
pogu' admirar de 'l regne de Mahoma;

Los archs arquitectónichs que hi há á Roma;
las joyas que en si enclouhen las estrellas,
y 'ls mils satélits mes semblants á ellas,
quant es tot lo indicat, senzill per l' home.

Si cultivas las Musas tòt lo dia,
si saps de los seus dóns aprofitarte,
farán brollá en ton cap la poesia

que dèu á ignots païssos transportarte,
y en alas de ta ardenta fantasía
podrás anar molt lluny sens bellugarte.

JAUME ROIG CORDOMÍ.

RECORT TRIST

Aureneta, ¡qué de recorts pórtas á ma memoria cada vegada que 't veigil! Tanco 'ls ulls y 'm sembla sèr á'l poble ahont vaig véurer la primera llum y passar los mi-

llors anys de ma vida, l' infantesa; recordo l' hora ahont vareig donar mos primers passos; la rústica iglesia ab son alt campanar, lo bosch de roures y pins que rodeja 'l poble, «l ermita de la Verge», la font del Ferro, la de la Puda, 'l torrent de 'l Singlá, la blanca carretera que 's destaca com cinta de plata entre camps sembrats d' espiigas d' or. Tot m' ho recordas y ab tos xisclets sembla que 'm dius: «¿no t' en recordas de mí? ¡jo feya 'l niu á casa teval ¡jo era la primera que quant pe'l Juny tornabas al poble 't donaba la benvinguda y a'l anarten jadeul te deyal fins l' any vinent!

¡May m' hagués separat d' allí! Era felis jo allavors, sens mals de caps ab una mare qu' era jo sa alegría y ab ma promesa qu' era mon tresor, no hi havia ningu com jo.

Mes ¡qué 'm queda d' aquells jorns de joyosa alegría? Tristor que m' angouxa. Mentres jo per 'llograr prompte la ditxa de que arribés la unió ab m' aymada, estudiaba com un boig, un fals amich, pretenent desbancarme, va idear mil mentidas, logrant nostra ruptura y conseguint que jo cego de ira, fins la malehís.

Quant a'l tornar a'l poble vaig voler véurerla (puig mon amor no 'm deixaba olvidarla) ¡Dèu meul ¡quín espectáculo s' va presentar á m' atribulada vista! Ella malalta; l' estertor de la mort 's percebia en la cambre. Fins lo llum ab sos débils resplandors semblaba despedirse de la vida, contribuhint á fer mes fúnebre aquella escena 'l silenci sepulchral que alli reynaba, sols interromput per algún gemech de la malalta, que jeya recustada en un silló de brassos, exhalant sos últims sospirs, son adeu 'l món, quant apenas havia entrat en ell!

Quinze vegadas havian lluhit los rosals sas flors quant ja 's doblaba sobre son tallo la mes bella de sas germanas; mes no era de estranyar aquest rápit fi, quant sas ilusions convertidas en desenganys l' havian abandonat deixantla mustia, trista y rodejada d' aquell aislamiento aterrador en que 's troba aquell que sofreix.

Sos ulls enfonsats per molts passats ensomnis, varen brillar en la sombra a'l veure'm, com carbuncles encesas per la febre tenia sas galletas y sos llabis s' entreobriren pera pronunciar en tropell amargas queixas barrejadas ab amorosas frases de perdó y despedida, indicis evidents de 'l foch devorador de 'l cor d' aquell sèr apasionat.

Súbit un estremixement nerviós recorregué son cos, enderessá son abatut tall, exhalá son pit un jayl desgarrador y caigué desplomada altra vegada á l' assiento pera no tornar á aixecarse jamay. La cruel Parca tallá d' un cop lo fil de sa existencia com tronxa la tramontana 'l tronch de l' azucena...

A. Just.

INFORMACIÓ TEATRAL

Noticias de EL ANFITEATRO, centro de Autores y Compositores de Madrid

Fecunda, como pocas, en acontecimientos teatrales, ha sido la primera quincena de Marzo.

Hemos salido casi á estreno por día.

Si no en calidad, lo que es en cuanto á cantidad no podemos quejarnos.

—Rompió la marcha *El Cura del Regimiento* en el Teatro Eslava, original el libro del Sr. Sánchez Pastor y la música del aplaudido é incansable maestro Chapi.

Éxito muy discutido en la prensa, ha llegado hasta los estrados del Juzgado municipal, por la querrela entablada por el autor contra ciertas apreciaciones de un crítico. Hubo allí avenencia, la obra sigue aplaudiéndose, figurará mucho tiempo en los carteles, *et voila tout*.

—Un éxito franco, leal, de buena ley, ha obtenido en el favorecido y popular teatro Romea, la parodia del último drama del eximio autor D. José Echegaray *Mancha que limpia*, titulada *Mancha, limpia... y da esplendor*, escrita con singular gracejo y en correctísimos versos por el especialista—digámoslo así—en esta clase de obras, Gabriel Merino.

Hay parodia para rato y recorrerá todos los escenarios de España cosechando aplausos y aumentando la cuenta del trimestre del afortunado autor.

—*El Señor de Villa-Humbroso* estrenado en el mismo teatro, no agradó á los señores.

—Teatro Martín.—*Sobresaltos y saltos*, original de Gonzalo Cantó, y *De tres á cuatro*, de los Sres. Ramirez

y Jiménez de Quirós, gustaron: la primera sobre todo. Está muy bien hecha y tiene muchísima gracia.

En Lara ha estrenado Jackson. Veyán una zarzuela en un acto *El Carnaval del amor*, con música de Julián Romea, que agradó. Este Sr. Romea, especie de *oidium* que le ha salido á la viña de don Cándido, es una hormiguita para su casa. Cuando no traduce ó arregla *vaudevilles* trasnochados, pone en música las piecitas de los amigos, lo que le arregla un bonito sobresueldo.

¡Lástima que el público no premie con su asistencia los trabajos del apreciable actor! Han tenido que recurrir á los fantoches de monsieur O'Kill, convirtiendo el escenario de aquel lindo coliseo en sucursal de Circo ecuestre; pero ni por esas. Sermón de soledad á diario.

Ricardo Monasterio ha estrenado con aplauso en el mismo Lara, un juguete de costumbres lugareñas, titulado *El señor Gregorio*. El aplaudido actor Sr. Larra fué el héroe de la función.

Después de un largo paréntesis sin ofrecer ninguna novedad, el teatro de Apolo puso en escena *Tabardillo*, juguete cómico-lírico de Arniches y Celso Lucio, música del joven maestro Sr. Torregrosa.

La obra gustó mucho; tiene gracia, y la música revela un compositor inspirado, de alientos y de grandes esperanzas. Sea enherabuena.

El hijo del mar, melodrama lírico en tres actos, letra de D. José Zaldívar y música del maestro García Catalá, obtuvo un éxito por todo extremo lisonjero en el Circo de Parish.

El distinguido literato y aplaudidísimo actor cómico Eusebio Blasco, ha dado á la escena del teatro de la Comedia, un drama en cinco actos, titulado *Juan León*. Pero esta vez el distinguido escritor no ha estado muy afortunado. La belleza de la versificación, la filigrana del estilo no han logrado amparar lo falso de los caracteres, ni el artificioso convencionalismo del asunto. No ha sido una *caída*, ha sido un *resbalón*; á bien que Eusebio Blasco es de los que pueden repetir aquella frase de Fernández y Gonzáles: «El caballo de buena raza, tropieza y cae, pero se levanta; los burros son los que no se levantan jamás cuando han caído.» Esperemos confiados la revancha del ingenioso escritor.

Sañudo Autrán ha estrenado en la Alhambra, entre una petenera y cuatro pataditas flamencas, un cuadro dramático titulado *Pilar de Aragón*. Como su título indica, es un episodio de la guerra de la Independencia. Hay cañonazos, quintillas patrióticas y otros excesos. La obra gustó.

Si el espacio de que disponemos lo permitiera, agotaríamos los adjetivos encomiásticos, dejaríamos correr la pluma y llenaríamos cuartillas á centenares prodigando alabanzas y aplausos entusiastas al eminente maestro salmantino, al inspirado autor de la ópera *La Dolores*, á Tomás Bretón; y toda alabanza sería pequeña, y escaso todo aplauso, en razón al mérito grande, indiscutible de su última producción.

Hace muchos, muchos años que no habíamos presenciado en el teatro un éxito más hermoso, más legítimo, más verdadero.

El público en masa aclamaba al maestro, y la ovación era frenética, delirante.

No nos detendremos en señalar los números de la partitura que fueron repetidos. ¡Fueron tantos! La ya famosa *Dolores* dará en breve la vuelta por toda España, por toda Europa, y el maestro Bretón podrá vanagloriarse, con justicia, de haber colocado la primera piedra para el grandioso edificio de nuestra ópera nacional.

Se acabaron las dudas, las vacilaciones. La ópera española es un hecho. Ahí está. *La Dolores*.

Escasas novedades y pocas noticias para el futuro. En el Príncipe Alfonso, contrata segura para la próxima temporada de verano, de la simpática y aplaudida Lucrecia Arana.

Quinito Valverde explotará (en el buen sentido de la frase) el teatrillo de Recoletos. ¡Qué Dios ilumine á nuestro querido compañero en su próximo *debut* como empresario!

Bajo la dirección del distinguido actor D. Ricardo Morales, comenzará á funcionar en breve en el teatro de la Princesa, una gran compañía de declamación. La Empresa cuenta con varias obras nuevas de reputados autores.

En el teatro Eslava se ensaya una zarzuela, original de Navarro Gonzalvo, música de un compositor novel, titulada *Un mes de castigo*. *El paraguas del cura*

y *El seis doble*, son los títulos de otras dos obras que se pondrán muy pronto en escena en el mismo teatro.

La Empresa del Príncipe Alfonso tiene ya en su poder, para estrenar en la próxima temporada veraniega, obras de los Sres. Felipe Perez, Merino, Perrín y Palacios, Gullón, Larra, Navarro Gonzalvo, Limendoux, Caballero, Angel Rubio, Marqués, San José y Nieto.

La aplaudida tiple María González, ha firmado un ventajoso contrato para la República Argentina.

Matilde Pretel, la popular «Miss Helyett» del teatro de Jovellanos, ha sido contratada por la Empresa del teatro Apolo.

REUNIONS PARTICULARS

LA NUEVA LIRA.—Una de las funciones que mes han agradat, és la de diumenje últim, en que's va representar *Flor de un día*. La Srta. Roig va estar sempre en situació; digué molt be la part de *Lola* y va tenir moments de excelent actriu. L' Sr. Mes-tres téu be *D. Diego*, encara que en ocasions estava poch concentrat: lo Sr. Barba presentá ab gravetat y aplom lo *Baró de Espinosa*, á pesar de que féu un tipo massa vell, y 'l Sr. Ponsa, poch segur en certs moments, va demostrar compèndrer l' important paper de *Marqués*.

La íntima amistat que 'ns uneix ab lo Sr. Perelló, encarregat de 'l paper de 'l negre *Juan*, nos priva de tributarli elogis; per lò que 'ns limitem á dir que va ser aplaudit ab entussiasme en lo prólech y en l' acte segón, veyentse cridat á las taulas en companyia de 'ls executants y també sol.

Los germans Esquius, discrets en los convidats: lo *Capità* massa precipitat; pero ben dit.—A DE R.

CÍRCUL DE PROPIETARIS (*Gracia*).—En las passadas festas se donaren duas funciones que foren per complert de l' agrado de la concurrencia.

Componían la funció de 'l diumenje las comedias *El brazo derecho* y *Zaragüeta*, havent sigut aquesta última desempeñada ab bastant acert y distingintse la Sra. Verdier, Srta. Romeu y 'ls Srs. Balmanya, Lambert, Vila y Montaner.

Lo dilluns representaren la sarsuela *Lo primer día*, de 'n Gumá (y no de 'n Guimerá com deyan los programas) y ademès *El pie izquierdo* y *Arturo di Fuen-carrale*, que no van deixar de distréuer bon xich.

SALÓ DE DESCANS

En la funció que disposa demá á la tarde la societat *Centro Cómico* en lo Teatro Lirich se representará 'l drama *La Dolores* y s' estrenará una obreta catalana que's titula *La Cubana*.

En lo teatro de 'l «Foment Martinense» de S. Marti, se representá diumenje passat la comedia *Lo joch de 'ls disbarats* que va ser molt celebrada per lò ben interpretada que surtí, gracias á la entesa direcció de 'l senyor Socas.

Lo propietari de 'l teatro Moratín, de Gracia, está millorant notablement de 'l local.

En lo día que s' inauguri la temporada donarem compte d' aquellas reformas y de la companyia que hi treballi. Sabem que 'l Sr. Barceló está designat per' encarregar-se de la empresa d' aquesta nova companyia. Ab aixó sol, casi 'ns atrevíam á assegurar que la temporada será fructuosa.

Diumenje va tenir lloch l' acte de fer donació á la ciutat de Barcelona de la Biblioteca-Arús per D. Valentí Almirall y D. Antón Farnés, hereus de confianza de don Rossendo Arús y Arderiu (e. p. d).

Fou un acte importantíssim y verdaderament popular. No 'l describim, porque ja ho ha fet tota la premsa dia-

ria (exceptuant *El Diluvio* que per lo vist va taparse 'ls ulls per no véure'ho).

Pero 'l silenci de *El Diluvio* no 'l deslluheix ni li pren mica de la transcendencia que tindrà, ni aminora gens lo gran rasgo d' amor á Barcelona que va fer D. Rossendo Arús, disposant que nostra ciutat conti ab una biblioteca tan preciosa com la que está ja inaugurada y en la qual podrà trobar sempre nostre poble abundants medis de instrucció y progrés.

Las horas de lectura són: dematí, de 9 á 12; tarde de 4 á 5; vespre de 8 á 10.

Los días de festa, de 9 á 12 de 'l dematí.

—Recentment ha obtingut en lo teatro Fortuny de Reus, un notable triunfo la distingida triple Sra. Wermes, ab la ópera *Lucta di Lamer Moor*. Lo rondó de l' últim acte li valgué una gran ovació.

L' ETZEVARA

—Malhaja ma sort avaral
A totas vos veig flori'
y jo no tinch flor encara.—
Aixó 'ls hi diu l' Etzevara
á las plantas de 'l jardí.

Y aixís deu anys, indiscreta,
segueix malehint sa sort,
y a'ls deu anys, per sa dissort,
obté una sola floreta,
y ab la floreta la mort.

Ay tal febre ubriacadora
be podem dir que á tot' hora
abrusa á l' home també...,
puig sovint lo cor anyora
allò que menys li convè.

FELIP JACINTO SALA.

CAVILACIONS

XARADA

(MENCIO HONORÍFICA DE 'L SEGÓN PREMI DE 'L CERTAMEN)

1.ª—3.ª—4.^a

—¿Quí ha pres mal? —Una senyora.

—¿Y ahont la duhen? —No ho sè pas.

Pro portantla á n' aquí dintre
la deuen dú' a'l hospital.

2.ª—1.^a

—¿Sap qué sa filla es molt... —¡Vaja!

Vostè exagera, Antonet.

—Li dich que no, t'è una cara
hermosa y fresqueta á un temps.

1.ª—2.ª—3.ª—4.^a

—Pep, ¿estás molt refredat?

—Sí, ja fa temps que tragino
aquesta tos.

—Donchs, cuydado.

—Prou que 'n tinch, Sr. Francisco.

—Prengui, quant se 'n vagi a'l llit
un vas de lo que li he dit.

VICENS ANDRÉS LLOBET.

GEROGLÍFICS

(PREMI TERCER DE 'L CERTAMEN)

1 K
o m m : k
IIXIIII+KIIIXIN
Cristiana Espanyola
TIFUS
M
ET ET ET

2 LA
aixecar lo arrobass
D L
CUPIDO
Las Papallonas
EN
VIOLAR MATAR ROBAR

3 DXII AXVIII
VAN VAN VAN
III

4 CIII DRI 100

5 vol | a
I A— ar
100 100
Pinsá Llué
III
D GUN
6
+ 2
8

6 LA
, : I ? K e e e
interpreta
AB 1 AP
Gafarró Cogullada
a

JAUME BALAGUER Y SOLER.

Han enviat solucions acertadas los Srs. B. Barba, A. Pal y Trocas, Baltasar Ventura, Geroni Palatreca, Gat Inflat, A. Torrent, Bernat Pescayre, J. River, A. B. C., Antón de l' Hort, Joan de la Son, Jaume Poch (de Plá de Cabra), Jaume Llopart y D. Quixat de la Mancha.

Los que envihin, acertadas també, las d' avuy y totas las que 's publicarán de 'l *Certamen literari-cavilacionistich*, tindrán obció a'ls premis anunciats dissapte passat, ó siga un exemplar en 6 tomos de *D. Quijote de la Mancha* y un objecte d' art alegórich, que 's donarán respectivament a'l primer y a'l segón de qui 's rebran totas las solucions.

CASAS RECOMANADAS

Sastrería teatral, de Francisco Tey, successor de Joan Baret, Sadurní, 14, 1er.

Magatzem de pells de **J. Pous**, Princesa, 13.

Sastrería de teatros, de E. Vasallo Malatesta, Asalto, 14.

Botiga de calsat de **Francisco Grau**, Plassa de Santa Ana, 23.

Fotografia de **A. S. (Xatart)**, Carme, 3, tercer.

Taller de atrés de **E. Vidal**, Ronda S. Pau, 48.

Arxiu de F. Pérez, Roig, 24.

Successors de T. Vidal, Consulat, 15. (Casa fundada en 1812.) Gran magatzem de matalassos.

Llibreria **Farriols**, Call, 11.

Máquinas **Santasusana**, Carme, 34.

Tallers de **Forn y Feliu**, Aragó, 244.

Farmacia de 'l **Dr. Pizá**, Plassa de 'l Pi, 6.

La Imperial, Conde del Asalto, 25.

Arxiu teatral **Bonnin**, Passatge Madoz, 5, 3.º

Sastrería **Puncernau**, Hospital, 107.

Tenda de robas **El Barato**, Riera Alta, 10.

Gran establecimiento de música

Instrumentos, pianos y armoniums

DE

Juan Ayné

FERNANDO VII, 51 y 53 y CALL, 22.—BARCELONA

Especialidad en pianos de alquiler.

Guitarras desde 5 pesetas.

Imp. Pujol y C. - Tallers, 45